

Сјећања на Митрополита Амфилохија (Видео)

У уторак 15. новембра 2022. године у Светогеоргијевском дому под Горицом одржана је дијалогска трибина на тему „Сјећања на Митрополита Амфилохија“. Отац Гојко Перовић овога пута угостио је протојереја-ставрофора Обрена Јовановића, јеромонаха Јустина Мреновића и господина Рајка Радусиновића. Сва три госта провела су дуги низ година на Цетињу као сарадници Митрополита Амфилохија, отац Обрен на мјесту секретара, отац Јустин као сабрат Цетињског манастира и Митрополитов келејник, а господин Радусиновић као предсједник цетињске Црквене општине.

Господин Радусиновић на почетку је говорио о доласку митрополита Амфилохија на Цетиње, о његовом устоличењу које је било величанствен догађај, као и о првој прилици да узме благослов од њега.

“Тај сусрет је мени био толико упечатљив, а имао сам прилике и до тада да узимам благослов од владика и патријараха, али тај благослов ћу памтити док сам жив животом.”

Присјетио се многих лијепих и тешких дана, које је дочарао кроз пар догађаја које је испричао. И поред непријатности које је доживљавао на Цетињу, Митрополит није осуђивао људе. Говорио је: “Погледај шта је учинило вријеме и шта су учинили људи од ове омладине, како су их отровали.”

Такође, господин Рајко је испричао већ познату ситуацију када је Митрополит закаснио на промоцију сопствене књиге, разговарајући са подгоричком баком, што је после оправдао ријечима : “Није мене Бог послао на земљу да идем на промоције, књижевне вечери и изложбе, него ме је послао да колико могу утјешим болне, тужне и несрећне. То је мој задатак.”

Нагласио је да су се и васељенски и руски патријарх, боравећи у посјети на Цетињу, похвалили што имају Митрополита Амфилохија за пријатеља.

Са друге стране, испричао је какав је однос Митрополит имао према сиротима, које је цијенио не мање него поменуте патријархе.

Посебно се осврнуо на Митрополитово одбијање да пред крај живота напушта Црну Гору ради лијечења и на његову одлучност да се лијечи искључиво тамо гдје и његов народ.

Отац Јустин је казао да је Митрополит био монашка мајка и отац. Први пут се сусрео са њим на Косову и Метохији, пошто је и сам из околине Пећи. Подсјетио је на Митрополитове ријечи да је Црна Гора косовски збјег и да је свима нама кућа на Косову. Најмање два-три пута годишње је издвајао вријеме да посјети Пећку Патријаршију, Дечане, Девич, Призрен, да све обиђе и охрабри народ.

“Посебно од 1999. године па наовамо, у оно мало повратничких села што је било, верујте, људима би, кад би њега дочекали и видели, нека искра наде заблистала у очима.”

Казао је да је увијек “у људима налазио нове изворе снаге, а све то кроз Косовски завеет повезивао је са Новим Заветом, са Јеванђељем, са Црквом Христовом.”

Косовски повратници, конкретно они из Осојана, кажу да би они одустали од повратка, јер су све силе овога свијета биле уперене на то да их склоне одатле, да није било Митрополитовог доласка и разговора са сваким од њих.

“Једно од Митрополитових, ако можемо да кажемо, имена или епитета је онај који буди наду, јер би увек човек после разговора са њим ишао са надом која

је васкрсавала у њему.”

Отац Обрен Јовановић испричао је свој први сусрет са Митрополитом на Литургији у манастиру Ждребаонику, када је и сам први пут на Митрополитов позив ушао у олтар.

Као један од људи који је највише времена проводио уз Митрополита, посебно је истакао повјерење које је он имао у људе, у своје сараднике, и то повјерење и слобода коју им је давао их је највише обавезивало. Присуствовао је сусретима са бројним важним личностима Црне Горе, Србије, али и шире. Све њих је Митрополит са љубављу и поштовањем дочекивао, без обзира на тежину теме о којој се разговарало.

Подијелио је са присутнима сјећања из периода када се после смрти Патријарха Павла бирао нови патријарх и када су сви очекивали да ће управо Митрополит Амфилохије бити изабран на ту службу, али су са друге стране жељели да остане у Црној Гори. Митрополит је тих дана свакодневно служио Литургију, молио се Богу и потпуно мирно и спокојно отишао на Сабор, претходно рекавши да ће се вратити. „Показало се како Бог у свако вријеме бира на сваком мјесту онога свог слугу који ће у том моменту најбоље да учини оно што је Божије призвање“, казао је отац Обрен и исказао благодарност Богу што га тада није повео на трон Српских Патријараха, него што је остао овдје са нама и учинио ово што је учинио. Био је смирен човјек, вјероватно свјестан своје величине али и своје пролазности, као и тога да Бог одређује наше путеве.

„Своје ставове, мишљења и одлуке је провјеравао кроз молитву, кроз Свету Литургију, кроз његову личну исповијест код Светога Петра“, подвукао је отац Обрен, објашњавајући да се Митрополит држао оне народне мудрости да је јутро паметније од вечери и увијек је чекао да прође вријеме, да се охладе главе па да се донесе права одлука.

Изнио је и своје сведочење о догађају изношења моштију оца Јустина Поповића, после његовог проглашења за светитеља.

Такође је казао неколико ријечи о Митрополитовом сусрету са владиком Атанасијем у болници, недуго прије његовог упокојења.

Отац Гојко је захвалио учесницима и свима који су пратили трибину, уз наду да ће све речено побудити и нека друга сјећања, јер сјећање на Митрополита Амфилохија живи кроз све службе које се служе и све што се ради у Митрополији, а што је дјело које је он почео.

Наредну трибину најавио је за двије седмице.

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

mitropolija.com